

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD**เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ****ด้วยทำรำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน****ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ*****THE DEVELOPMENT A LEARNING MANAGEMENT MODEL WITH CO-OPERATION
LEARNING STAD TECHNIQUES ON THE INVENTION OF THE MUSICAL
COMPOSITION MARCH WIENGSA SCHOOL WITH MANOHRA PHONEMES BY USING
SIMPSON'S PRACTICAL SKILL FOR STUDENTS IN GRADE 3, WIENGSA SCHOOL**

สุชญา เทือกสุบรรณ*

Suchaya Tueksuban

โรงเรียนเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

Wiengsa School, Suratthani, Thailand

*Corresponding author Email: suchayatueksuban@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 2) เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการทำรำของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ 3) การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ เป็นวิจัยเชิงปริมาณ ใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถาม เลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ ม. 3/9 และ 3/10 เรียนนาฏศิลป์ ภาคเรียนที่ 2 ปี 2565 จำนวน 87 คน โดยวิเคราะห์ด้วยสถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test แบบ Independent และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียน มีคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองมีค่า (\bar{X} = 25.37, S.D.= 1.90) และกลุ่มควบคุมมีค่า (\bar{X} = 20.44, S.D.= 2.68) และการประเมินทักษะปฏิบัติมีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการทำรำของนักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติทดสอบ $t = 10.219$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักการแนวคิดทฤษฎี ด้านหลักการจัดการเรียนรู้ ด้านกระบวนการเรียนรู้ ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ด้านการวัดประเมินผล และด้านแบ่งปันความสำเร็จ

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบ, การจัดการเรียนรู้ร่วม, การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD, โนราห์

Abstract

This article of this study was: 1) Compare the student's visual arts achievement in learning about the invention of the Marsh School music composition with Nora phonetic theme. Between the experimental group and the control group, 2) Compare the dance practice skills for students in learning about the invention of the Marsh School Music Composition with Nora Dimension. Between the experimental group and the control group. And 3) The development a learning management model with co-operative learning, STAD technique on the invention of the musical composition march Wiengsa school with Manorah phonemes by using Simpson's practical skills for students in grade 3 at Wiengsa school. The qualitative research by us the tool as a questionnaire. Select purposive sampling such as: students in grade 3/9 and 3/10 at Wiengsa school in the basic dance course, semester 2, academic year 2022 for all 87 persons. Using analyzed with frequency statistics, percentage, average, standard deviation, independent t-test assumptions and Pearson's Product Moment Correlation Coefficient. The results of the research were as follows: 1) Comparing learning achievements in dancing arts of students. There were scores from the post-test test of the experimental group ($\bar{X} = 25.37$, S.D.= 1.90) and the control group ($\bar{X} = 20.44$, S.D.= 2.68), and the evaluation of practical skills was significantly higher than the control group, statistical at the 0.05 level, 2) Compare the dance practice skills for students. There was learning achievement between the experimental group and the control group with t test statistics $t = 10.219$, were statistically significant at 0.05. And 3) The development a learning management model with co-operative learning, STAD technique on the invention, there are 6 components: principles, concepts, theories Principles of learning management learning process learning support Evaluation and sharing success.

Keywords: Development Model, Co-operative Learning, STAD Technique on the Invention, Manorah Phonemes

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นั้นเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งทางร่างกาย ความรู้ คุณธรรม และมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิตซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น ในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่างๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ทักษะศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างาน

ศิลปะที่เป็นมรดกทาง วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สารที่ 2 ดนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกลงทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรี ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ซึ่งในการร้องเพลง และเล่นดนตรีใน รูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกลึกซึ้งที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์เข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณี วัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และสารที่ 3 นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

ในการศึกษาปัจจุบันได้มีการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยได้นำแนวคิดทาง เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรมเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผลการเรียนรู้มีคุณภาพและ ประสิทธิภาพทางการเรียนการสอนดียิ่งขึ้น จากการศึกษาติดตามกระบวนการจัดการเรียนการสอนพบปัญหา หลายอย่าง เช่น ปัญหาการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามปรัชญา หรือบริบทที่นักเรียนอาศัยอยู่ ไม่สอดคล้องกับ ประสบการณ์หรือชุมชนที่นักเรียนดำเนินชีวิต และทักษะที่ต้องการให้นักเรียนคิดเป็นแก้ปัญหาเป็นมุ่งเน้นให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากครูส่วนใหญ่นิยมสอนโดยวิธีการบรรยายหน้าชั้น จุด ศูนย์กลางความรู้ของนักเรียนอยู่ที่ครูผู้สอน และครูเป็นผู้กำหนดกรอบคำถามและคำตอบ การสอนนั้นมีความ คำถาม หรือคำตอบที่เป็นคำถามปลายปิด ไม่ค่อยใช้วิธีการอภิปรายหาคำตอบ รวมถึงขาดสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพที่ไม่ เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน (นวลจิตต์ เขาวงกตพิงค์, 2558) ดังเช่น ในวิชานาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะแห่งการ ละคร ฟ้อนรำ และดนตรี เป็นศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเป็นชาติที่เจริญรุ่งเรืองด้านวัฒนธรรม แสดงถึงลักษณะเด่นและเอกลักษณ์ของความเป็นชาติไทยที่สืบทอดกันมา ตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน จึง นับเป็นมรดกประจำชาติที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาผู้คนในสังคม ทั้งประโยชน์ต่อตนเองและประโยชน์ต่อ ประเทศชาติ ช่วยพัฒนาทางด้าน ร่างกาย สร้างบุคลิกภาพ ทรวดทรงสง่างาม บุคลิกดีและสามารถยึดเป็นอาชีพได้ ส่วนคุณค่าทางจิตใจ และทัศนคติ ช่วยให้มีจิตใจ ร่าเริง แจ่มใส กล้าแสดงออก มีความจำและปฏิภาณที่ดี ฝึกการ เป็นผู้นำ ผู้ตาม ความพร้อมเพรียง ความสวยงาม ตลอดจนฝึกความอดทน ความขยันหมั่นเพียร รู้จักถ่ายทอด ความคิดความรู้สึก จินตนาการทำให้เป็นผู้มีสุนทรีย์ในความงาม ช่วยกล่อมเกล่าจิตใจให้คนในสังคม อยู่ร่วมกัน อย่างมีความสุข นาฏศิลป์เป็นศิลปะที่เกี่ยวข้องกับภาษาท่าทางและดนตรี ทั้งยังรวมศิลปะแขนงอื่น ๆ ไว้ด้วย ไม่ว่าจะ เป็นจิตรกรรม ประติมากรรมและนาฏกรรม ฉะนั้น การแสดงนาฏศิลป์จึงเป็นพฤติกรรมที่หล่อหลอมรวมสิ่งที่ดี งามที่เกี่ยวข้องกับกาย วาจา ใจ ที่แสดงออกถึงความ เป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจน (วิมลศรี อุปรมย์, 2555)

จากประโยชน์ของนาฏศิลป์ไทยดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงได้มีการนำนาฏศิลป์ไทยมาเป็นส่วนหนึ่งของการ จัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยจะเน้นการฝึกทักษะการปฏิบัติให้ เกิดความชำนาญด้วย บทเรียนที่ซ้ำ ๆ ย้ำเนื้อหา การฝึกเป็นระยะเวลาานพอสมควรจนกระทั่งผู้รับการฝึก สามารถจดจำท่าทางซึ่งเป็น หลักใหญ่ ๆ ได้ จากนั้นครูผู้สอนจะถ่ายทอดกลวิธีที่จะปรุงแต่งลีลาท่าทางให้งดงาม ยิ่งขึ้นเป็นการเฉพาะตัวสำหรับศิษย์บางคน ซึ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยได้ กำหนดหลักสูตรให้ ผู้เรียนได้ศึกษาทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ ในด้านทฤษฎีครูผู้สอนก็จะสอนอธิบายตามรายละเอียดของเนื้อหาเพื่อให้ ผู้เรียนได้รับรู้และเข้าใจ ด้านการฝึกทักษะผู้เรียนก็ฝึกโดยอาศัยจดจำท่าทางและเลียนแบบจากครูผู้สอนเป็นหลัก และนักเรียนปฏิบัติตาม ซึ่งถ้าผู้เรียนที่มีทักษะ มีใจรักและสนใจก็จะทำได้เร็ว ทำได้สวย แต่ถ้าผู้เรียนบางคนไม่

สนใจในการฝึกก็ทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดความรู้สึกเบื่อ ไม่สนใจเรียน และเห็นว่าเป็นเรื่องยากที่ตัวผู้เรียนนั้นจะฝึกฝน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานาฏศิลป์อยู่ในระดับต่ำ (ประเมษฐ์ บุญยะชัย, 2546) เมื่อกล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ระบุว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียนเป็นความสามารถในการประสานการทำงานของ กล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลายส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความเร็วหรือความราบรื่นในการจัดการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้องและ มีความชำนาญ และผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบผู้เรียนจะสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย (ทิตินา แคมมณี, 2559)

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผู้เรียนขาดทักษะในการปฏิบัติ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าอาจเกิดจากรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นไม่น่าสนใจ เนื้อหาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัตินั้นก็สมารถทำได้น้อย ทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อเกิดการได้รับการฝึกทักษะด้านนาฏศิลป์ได้น้อยและไม่ชัดเจนจนทำให้ผู้เรียนรู้ว่าตัวเองนั้นทำไม่ได้ และทำให้ไม่มีความสุขในการเรียน และทำให้ผู้เรียนไม่มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีการที่จะพัฒนาในกิจกรรมการเรียนรู้อีกเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อันทักษะอย่างเต็มที่ เพราะเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนนั้นมีความถนัด ความสนใจ และมีการรับรู้ที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นความสำคัญของเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ ด้วยทำรำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ เพื่อพัฒนาสื่อนวัตกรรมในการเรียนการสอนนาฏศิลป์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาทำรำนาฏศิลป์ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดทักษะปฏิบัติได้อย่างแท้จริงในเรื่องของนาฏยศัพท์และภาษาท่า รำวงมาตรฐาน นาฏศิลป์พื้นเมือง และเพื่อให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่วางไว้ มีทักษะความชำนาญทางนาฏศิลป์ดีขึ้นหลังจากใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้อีก รวมทั้งยังให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างในการศึกษาทำรำเพิ่มเติมจากวีดีทัศน์ เพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทยพื้นฐานดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาจารย์ของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการทำรำของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ
3. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเป็นเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยในแต่ละขั้นตอนของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ด้านขอบเขต

1.1 ประชากร (Population) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ จังหวัด สุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุราษฎร์ธานี ชุมพร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้อง รวมทั้งหมด 153 คน (โรงเรียนเวียงสระ, 2565)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ จังหวัด สุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุราษฎร์ธานี ชุมพร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยใช้วิธีการเปรียบเทียบความสามารถที่มีความเท่าเทียมกัน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 จำนวน 43 คน และ 3/10 จำนวน 44 คน รวมจำนวนทั้งหมด 87 คน จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเทียบหากกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie, R.V., & Morgan, D.W., 1970)

1.3 ด้านเนื้อหา ได้แก่ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ไทยเบื้องต้น การเรียนการสอนนาฏศิลป์ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมิน สาระนาฏศิลป์ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เชิงปริมาณแบบสอบถามโดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมิน ด้านภาษา และด้านวิจัยได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหาของเครื่องมือ จำนวน 5 ท่าน แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ 0.50 – 1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) นำไปทดลองใช้กับกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach, L. J., 1990) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 ถือได้ว่าผ่านเกณฑ์และจัดทำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์ ในแบบสอบถามมี 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ตำแหน่ง และสถานศึกษาที่สังกัด มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklists) ตอนที่ 2 การหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอนที่ 3 การประเมินประเมินทักษะปฏิบัติเรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (Likert, R., 1967) โดยแบ่งช่วงของคะแนน ได้แก่ 1 หมายถึง น้อยที่สุด 2 หมายถึง น้อย 3 หมายถึง ปานกลาง 4 หมายถึง มาก และ 5 หมายถึง มากที่สุด

3. ด้านการเก็บข้อมูลการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ ระยะที่ 2 คือ หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ ระยะที่ 3 คือ ประเมินทักษะปฏิบัติเรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ และระยะที่ 4 คือ และนำผลคะแนนการพัฒนาการของผู้เรียน และการรับรองผลงานกลุ่มมาสรุปพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

4. ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ในเชิงปริมาณใช้สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test แบบ Independent และความสัมพันธ์ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำมโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ

ตารางที่ 1 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

เลขที่	คะแนนแบบทดสอบ		คะแนนประเมินทักษะปฏิบัติ	
	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
1	16	25	18	28
2	17	26	20	30
3	16	26	20	28
4	17	25	20	30
5	18	26	20	24
6	20	24	20	30
7	22	24	20	26
8	21	26	20	26
9	23	25	22	24
10	26	27	26	28
11	27	24	28	26
12	18	25	20	30
13	19	25	18	28
14	18	28	20	26
15	20	24	20	26
16	17	26	20	28
17	25	27	24	28
18	27	25	26	30
19	18	27	18	28
20	19	25	18	30
21	21	26	20	28
22	17	20	18	26
23	17	28	16	28
24	19	21	26	28
25	20	25	22	30
26	21	26	20	26
27	23	25	20	28
28	22	23	20	28
29	21	25	22	28
30	22	22	20	26
31	20	25	22	26
32	21	23	20	24
33	20	26	20	30
34	22	25	22	28
35	19	28	18	28

เลขที่	คะแนนแบบทดสอบ		คะแนนประเมินทักษะปฏิบัติ	
	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
36	20	27	22	26
37	21	28	20	30
38	24	23	28	28
39	22	25	22	28
40	21	28	20	30
41	21	26	22	28
42	23	27	20	26
43	18	29	18	30
รวม	879	1,091	914	1,192
ค่าเฉลี่ย	20.44	25.37	21.25	27.72
S.D.	2.68	1.90	2.70	1.80

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบ กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบ กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ ($\bar{X} = 25.37, S.D.= 1.90$) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 20.44, S.D.= 2.68$) และจากการประเมินทักษะปฏิบัติ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ ($\bar{X} = 27.72, S.D.= 1.80$) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 21.25, S.D.= 2.70$) โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการร้องของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการร้องของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การทดสอบ	การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
หลังเรียน	กลุ่มทดลอง	43	25.37	1.921	10.219**	0.000
	กลุ่มควบคุม	43	20.44	2.690		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระด้วยทำรำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 25.37, S.D.= 1.92$) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 20.44, S.D.= 2.69$) จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติทดสอบ $t = 10.219$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ ด้วยทำรำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ มีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

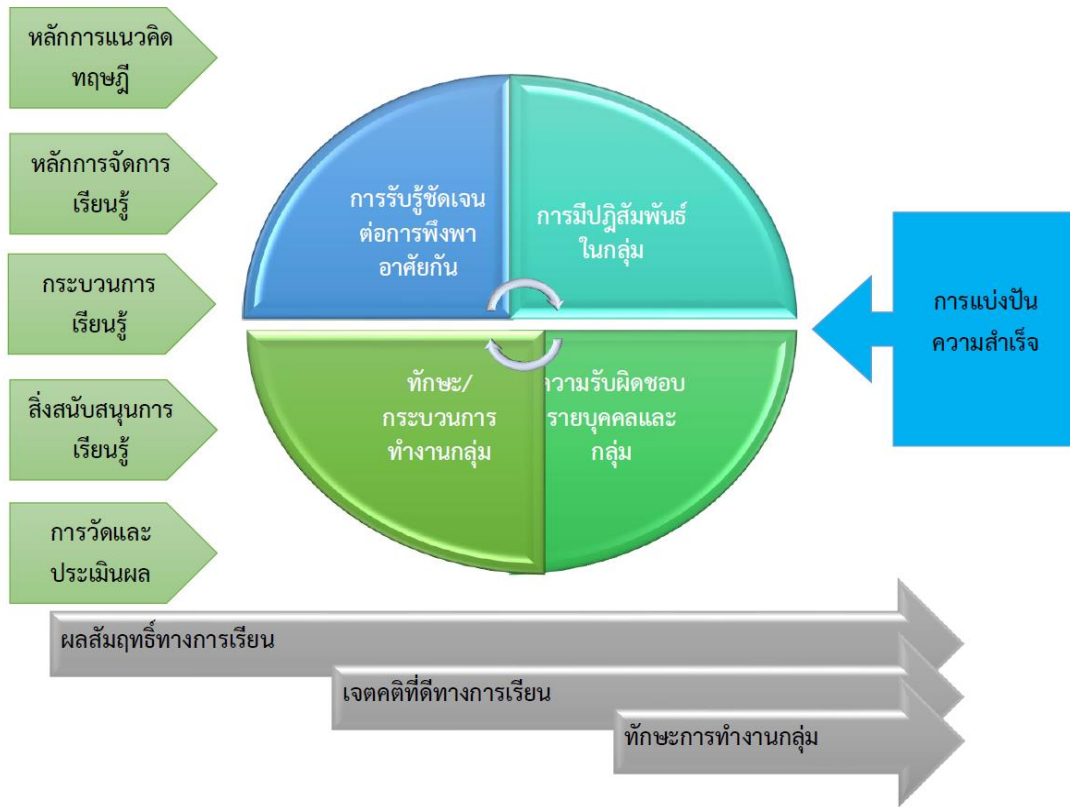
ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติท่าทางประกอบเพลงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเรียนรู้ เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การทดสอบ	การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ทักษะปฏิบัติ	กลุ่มทดลอง	43	27.72	1.798	14.783**	0.000
	กลุ่มควบคุม	43	21.25	2.697		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเรียนรู้ เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระด้วยท่ารำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 27.72$, S.D.= 1.79) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 21.25$, S.D.= 2.69) จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติทดสอบ $t = 14.783$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ มีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ พบว่า การจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นการทำให้สมาชิกในกลุ่มมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้งานเกิดความสำเร็จทั้งของตนเองและความสำเร็จของกลุ่ม โดยการสอนเริ่มที่ครูให้ความรู้มีการแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันแล้วให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน โดยเป็นส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกันผู้เรียนได้ผลดีเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ ซึ่งได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะทางสังคมโดยตรงและทำให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวสนุกสนานกับการเรียนรู้ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติที่ดีทางการเรียน และทักษะการทำงานกลุ่มในวิชานาฏศิลป์ส่งผลให้อยากเรียนมากขึ้น ดังนั้น ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ หลักการแนวคิดทฤษฎี หลักการจัดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแบ่งปันความสำเร็จ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำมโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาชีวศิลป์ของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำมโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบ กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบ กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ ($\bar{X} = 25.37, S.D.= 1.90$) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 20.44, S.D.= 2.68$) และจากการประเมินทักษะปฏิบัติ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ ($\bar{X} = 27.72, S.D.= 1.80$) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 21.25, S.D.= 2.70$) โดยการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำมโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการ ประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดีมีความถูกต้องและมีความชำนาญ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ นิสา เมลานนท์ ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการสอนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและด้านผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขานาฏศิลป์และการละคร และสาขาวิชานาฏดุริยางคศิลป์ไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์ ที่เรียนโดยนวัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่องนาฏลีลา

นาฏยศัพท์ พบว่า มีคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่านักศึกษาที่เรียน โดยวิธีสอนปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ที่ใช้นวัตกรรมการสอนโดยรวมและรายเพลงทุกเพลง สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (นิสา เมลานนท์, 2555) และเนื่องจากจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันทำให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ และยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ฝึกความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย ซึ่ง จุฑารัตน์ ดวงเทียน ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะปฏิบัติการรำของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (จุฑารัตน์ ดวงเทียน, 2558)

2. การเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการรำของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 27.72$, S.D.= 1.79) และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 21.25$, S.D.= 2.69) จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติทดสอบ $t = 14.783$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับจำเนียร หาญชัยภูมิ ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนศิลปะ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวคิดพัฒนาทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาทำให้เห็นว่านักเรียนมีทักษะในการปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดี (จำเนียร หาญชัยภูมิ, 2554)

3. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ เป็นการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้งานเกิดความสำเร็จทั้งของตนเองและความสำเร็จของกลุ่ม โดยเป็นส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกันผู้เรียนได้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ ซึ่งได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะทางสังคมโดยตรง และทำให้ผู้เรียนมีความตื่นเต้นสนุกสนานกับการเรียนรู้ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติที่ดีทางการเรียน และทักษะการทำงานกลุ่มในวิชานาฏศิลป์ส่งผลให้อยากเรียนมากขึ้น ดังนั้น รูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ หลักการแนวคิดทฤษฎี หลักการจัดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และการแบ่งปันความสำเร็จ ดังที่ อิศรา รุ่งอภิญา ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีส่วนช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยในเรื่องหลักภาษาได้อย่างบทเรียน เรื่องชนิดของประโยค ซึ่งตอบสนองตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่มีการกำหนดให้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่มีการเรียนรู้และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยแบ่งกลุ่มละความสามารถ และมีการสร้างแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน อีกทั้งยังมี

การทดสอบความรู้ เพื่อวัดผลรายบุคคลซึ่งนำไปสู่การประเมินผลความสำเร็จของแต่ละกลุ่ม รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิคดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนเกิดความต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งความต้องการดังกล่าวจะเป็นตัวเสริมแรง ทำให้นักเรียนตระหนักถึงหน้าที่ ของตนและเกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อนำมาซึ่งความสำเร็จของกลุ่ม จะเห็นได้ว่า นักเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และมีการวางแผนร่วมกันเพื่อเตรียมตัว เตรียมความพร้อมในการทำงานกลุ่มให้ออกมาสมบูรณ์ได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้เห็นถึงความรัก ความสามัคคี และรู้จักรับฟังซึ่งกันและกันในกลุ่ม (อิศรา รุ่งอภิญา, 2558)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านการเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติการทำรำของนักเรียนในการเรียนรู้เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ พบว่า ทักษะการปฏิบัติทำรำของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ ด้วยท่ารำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนด้วยท่ารำโนราห์โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ มีองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ หลักการแนวคิดทฤษฎี หลักการจัดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และการแบ่งปันความสำเร็จ จากผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยได้ค้นพบข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ คือ 1) ผู้สอนควรมีการกระตุ้นให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ด้านเทคนิควิธี ต่าง ๆ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในด้านผลงาน ความคิด วิธีการ และข้อเสนอแนะที่หลากหลายรูปแบบ และ 2) ผู้สอนควรทำการตรวจสอบสภาพอุปกรณ์ ให้มีความพร้อมอยู่เสมอเพื่อไม่เป็นอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน และข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป คือ 1) ผู้สอนควรมีการศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนในระยะยาวจากการเรียนการสอนโดยใช้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ ด้วยท่ารำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ 2) ผู้สอนควรพัฒนาร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ในเนื้อหาวิชา อื่น ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เป็นต้น เพื่อการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ไปในทางที่หลากหลายมีประสิทธิภาพและมีจำนวนมากขึ้นต่อไป และ 3) ควรมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนโดยแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงมาร์ชโรงเรียนเวียงสระ ด้วยท่ารำโนราห์ โดยการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ กับรูปแบบ อื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จำเนียร หาญชัยภูมิ. (2554). การร้อยลูกปัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ทิตนา เขมมณี. (2559). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลจิตต์ เขวกิรติพงศ์. (2558). การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.
- นิสา เมลานนท์. (2555). พัฒนานวัตกรรมการสอนวิชานาศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ โดยใช้วิธีสอนปฏิบัติ นาฏศิลป์ตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Symson). ฉะเชิงเทรา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏราชชนรินทร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาการพิมพ์.
- ประเมษฐ์ บุญยะชัย. (2546). จาริตประเพณี การถ่ายทอดทำรำหน้าพาทย์เพลงองค์พระพิราพ. วารสารศิลปการ, 1(1), 6-36.
- โรงเรียนเวียงสระ. (2565). ข้อมูลนักเรียนโรงเรียนเวียงสระ. สุราษฎร์ธานี: ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนเวียงสระ.
- วิมลศรี อุปรมย์. (2555). นาฏกรรมและการละคร. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิศรา รุ่งอภิญา. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Cronbach, L. J. (1990). Essentials of psychological testing. (5th ed.). New York: Harper Collins.
- Krejcie, R.V., & Morgan, D.W. (1970). "Determining sampling size for research activities". Educational and Psychological Measurement, 30(1), 607-610.
- Likert, R. (1967). "The Method of Constructing and Attitude Scale". In Reading in Fishbein, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement. New York: Wiley & Son.